

SALIBANDYN U19 MM- KISAT 2018

Minut valittiin edustamaan Suomea U19 Salibandyn MM- kisoihin 2.5.- 6.5. Sveitsiin. Osasin jo aavistaa valintaani joukkueeseen, mutta tuntui mahtavalta nähdä nimi konkreettisesti listalla. Odotin kisoja innoissani.

Matkamme kohti sitä kirkkainta alkoi jo 25.4. Eerikkilän urheiluopistolla. Kokoonnuimme Eerikkilään viimeistelemään taktiikkaamme ja kävimme läpi yhteisiä pelisääntöjä ja tavoitteita. Tavoite oli tietenkin maailmanmestaruus. Meille pidettiin henkiseen hyvinvointiin liittyviä luentoja, missä käsiteltiin henkistä jaksamista kisojen aikana, koska paineet kisoissa olivat valtavat. Huomasin, että Eerikkilässä ryhmämme oli vielä todella hajanainen, kuppikuntia oli siellä täällä. Silloin minua vähän jännitti kuinka ryhmästä tulisi oikean joukkueen näköinen ja oloinen, eikä vain pelkkä hajanainen ryhmä. Joukkuehenki on nimittäin tällaisissa tapahtumissa erittäin tärkeää. Eerikkilästä lähti matka kohti elämäni tähän asti hienointa tapahtumaa ja latautuminen siihen tärkeimpään ja viimeiseen peliin.

Eerikkilästä lähdimme lämpöleirille Italiaan muutamaksi päiväksi. Kohteemme sijaitsi Milanon viereisessä pienessä kaupungissa. Italiassa tarkoitus oli levätä ja nauttia toistemme seurasta. Teimme toki kevyitä harjoituksia ja yksi rentoutumisharjoituskin. Pääsimme näkemään kaupunkia ja shoppailemaan. Meillä oli paljon yhteisiä leikkejä ja yhdessäoloa, jotka tiivistivät joukkuetta ja meistä alkoi kasaantua yhtenäinen ryhmä.

Aika meni nopeasti Italiassa ja jatkoimme bussilla matkaamme kohti kisakaupunkia ja maata eli Sveitsiin St Gallen nimiseen kaupunkiin. Matkustimme bussilla Italiasta Sveitsiin, koska matka oli vain noin neljä tuntia. Maisemat matkalla olivat upeat. Menimme vuoristossa ylös ja alas pitkin kapeita vuoristoteitä kunnes saavuimme hotelliimme.

Kisat alkoivat lähestyä ja nekin olivat melkoista vuoristorataa, ylös ja alas menemistä. Valmistavissa treeneissä alkoi jo tapahtua. Saavuimme kisa areenalle valmistavalle harjoitukselle ennen ensimmäistä koitostamme, joka olisi seuraavana päivänä Puolaa vastaan. Astelimme harjoitus vermeet yllämme kentälle ja huomasimme, että matto oli todella tahmea, kuin astelisi jonkilaisen teipin päällä. Kisa areena oli ilmeisesti jonkinlainen yleisurheilukenttä ja matto oli täytynyt levittää yleisurheilukentän päälle, joten kenttä oli muutenkin oudon tuntuinen. Lähdimme joka tapauksessa hakemaan tuntumaa kenttään ja aloitimme normaalilla pallollisella alkulämmöllä. Ehdimme noin 10 minuuttia lämmitellä kun huomasin, että huonekaverini oli kaatunut, koska kenttä oli niin tahmea. Kysyin sattuiiko ja näin jo ilmeestä, että nyt sattui ja paljon. Nea ei pystynyt nousemaan ylös ja jäi maahan makaamaan, kunnes huolto tuli hakemaan hänet pois. Olin ihan varma jo siinä vaiheessa, että nyt on mennyt jotain pahasti rikki. Nea piteli polveaan ja olin varma, että hänen kisansa olivat siinä. Minua harmitti valtavasti Nean puolesta, en osaa edes kuvitella millaista henkistä kamppailua Nea kävi koko kisojen ajan. Kaiken lisäksi hän oli meidän yksi tärkeimmistä ja luotettavimmista pakeista. Nean tilanne vaikutti tietenkin minuunkin, koska olimme samassa huoneessa ja minua harmitti aina valmistautua peliin, kun toinen ei pystynyt kunnolla kävelemään edes kepeillä.

Seuraavana päivänä uusi pelaaja lennätettiin Nean tilalle ja aloimme valmistautua ensimmäiseen peliimme, joka oli siis Puolaa vastaan. Kaikkia selvästi jännitti päivän peli ja itse en ollut nukkunut yöllä kunnolla jännityksen takia. Silti tuntui, että olin täysin latautunut illan peliin ja hinku kentälle oli kova. Vihdoin kova odotus palkittiin ja pääsimme pelaamaan. Ensimmäinen erä oli kaikilla vähän hakemista, mutta sitten peli alkoi kulkea ja voitimme 7-0. Minut palkittiin pelin parhaaksi pelaajaksi ja sen jälkeen jouduin/ pääsin muutaman kysymyksen haastatteluun englanniksi. Siinä olikin sitten muilla naurussa pitelemistä kun minä, kenen vahvin aihe ei todellakaan ole englanti yritin edes vastata toimittajalle. Yritin olla mahdollisimman rennosti ja suurimman osan haastattelusta sitten nauroinkin.

Siitä pelistä alkoi voittoputkemme: Suomi- Sveitsi 4-5, Suomi- Slovakia 6-1 ja Suomi- Tsekki 4-1. Jokaiseen peliin olin täysin latautunut ja jokaista peliä jännitin. Näissäkään peleissä ei loukkaantumisilta säilytty kun Nooralta meni polvi eikä hän pystynyt pelata kisoja loppuun. Nooran tilalle lennätettiin jälleen uusi pelaaja. Tarulta meni käsi pois sijoiltaan ja hän joutui huilaamaan muutaman pelin. Jannikella ja Matildalla oli jo alusta lähtien ongelmia penikoiden kanssa. Eikä asiaa edesauttanut, että Janniken nilkka taittui eikä hän pystynyt kunnolla astumaan. Menimme osan peleistä pienellä rosterilla pelaajia ja rasitus oli kova varsinkin meille pakeille. Kaikkien näiden loukkaantumisien jälkeen raivasimme tiemme MM- finaaliin Ruotsia vastaan, joka oli ollut tavoitteemmekin.

Mediassa oli koko ajan kirjoituksia ja videoita kisoista, pelaajamuutoksista ja välillä jopa minusta, joten paineet kasvoivat kisojen edetessä koko ajan. Välillä ajatuksiini hiipi ajatus, että minun pitäisi todistaa näille ihmisille jotain, mutta ne ajatukset sain onneksi loppujen lopuksi haudattua. Oli tärkeää pysyä omassa kuplassaan kisojen aikana, mihin kukaan muu ei päässyt. Piti keskittyä vain olennaiseen ja siihen mitä parhaiten osasi. Mielestäni onnistuin kuplan muodostamisessa odotuksiani paremmin, mutta välillä se vähän rakoili. Olin koko viikon ajan valmis ja latautunut seuraavaan koitokseen. Yöt valvoin ja odotin, että seuraavan päivän peli jo koittaisi. Öisin kävin myös edellisen pelin hyvät ja huonot puolet mielessäni läpi ja tulevan pelin tapahtumia kävin mielikuvaharjoitteluna. Kävin ylikierroksilla jatkuvasti. Yritin reuntoutua mahdollisimman paljon, mutta epäonnistuin yrityksissäni, kehoni oli jatkuvasti jännittyneessä tilassa. Söin joka ilta monta grammaa melatoniinia, mutta ne eivät hetkauttaneetkaan minua. Toisaalta koin, että nukkumattomuus ei haitannut, koska ei minua päivisin väsyttänytkään, kun keskityin päivän peliin.

6.5. koitti elämäni tärkeimmän pelin aamu. Olin nukkunut taas huonosti ja heräsin jo varhain ennen herätystä. Join kolme kuppia kahvia ja pidin musiikit korvilla koko aamun/ aamupäivän. Siirtyessämme hotellilta areenalle bussilla jännitys iski, muttei ehkä niin lamauttavasti kuin olin luullut. Joukkueessa ja itselläni oli aivan huikea fiilis ja nautin tilanteesta järjettömän paljon.

Sitten tuli se hetki kun sain jälleen laittaa suomi paidan päälle, mikä tuntui joka kerta yhtä mahtavalta. Kopissamme oli käsin kosketeltava tunnelma. Joukkueesta näki, että me kaikki haluttiin se kirkkain pysti enemmän kuin mitään muuta. Tunnelma nousi entisestään kun odotimme tutussa paikassa, että joukkueet kuulutetaan sisään. Se tunne kun seisot omalla merkatulla paikallasi suomi paita päällä, halli on täynnä yleisöä ja odottaa joukkueita sisään pimeässä hallissa ja vastassa on vielä rakas naapurimaamme Ruotsi, se fiilis oli jotain sanoin kuvailemattoman hienoa. Ja sitten oli aika mennä kentälle. Yleisössä tunnelma oli katossaan. Kun olimme paikallamme suoritimme tavanomaiset maammelaulumme ja menimme penkille odottamaan avauskokoonpanojen kuulutusta. Tuomari vihelsi pilliin ja pallo vierähti keskiympyrästä liikkeelle, peli oli alkanut. Vihdoin koitti vuoroni mennä kentälle ja jännitykseni oli tiessään. Huomasin jälleen, että peli oli aivan samaa salibandyä mitä olen seitsemän vuotta pelannut, pelille oli vain annettu merkittävämpi tarkoitus. Teimme pelin ensimmäisen maalin jo ihan alussa, joten peli ei olisi voinut paremmin enää alkaa. Ruotsi kuitenkin iski takaisin ja ensimmäisen erän jälkeen tilanne oli 3-1. Toisen erän puolivälissä löysimme taas toivon kipinän kun iskin taululle lukemat 4-2. Toisen erän jälkeen olin aivan puhki ja lähdin kolmanteen erään tahdon voimalla. Joukkueestamme ei uskoa puuttunut ja kaikki olivat valmiita antamaan kaikkensa sille tahmealle kentälle. Taistelimme, mutta Ruotsi karkasi meiltä kolmannen erän puolivälissä 6-2 johtoon. Yritimme saada vielä Ruotsia kiinni, mutta vaihdotuksemme oli viimeisillä minuuteilla sekaisin ja Ruotsi niittasi 7-2 lukemat taululle. Viimeiset sekunnit kuuluivat ja hävisimme Ruotsille 7-2.

Tunne oli sillä hetkellä epätodellinen ja kaikkensa antanut. Yritin pitää itseäni kasassa ja onnistuinkin siinä vielä kun olimme rivissä odottamassa parhaiden pelaajien palkitsemista ja mitaleiden jakoa. Seison rivissä ja tuijotan lattiaa, kunnes kuulen nimen " Jasmiina Järvinen". Minut oltiin valittu parhaaksi. En pystynyt käsittää sitä todeksi ja kävin hakemassa palkinnon yleisön hurratessa. En

pystynyt sillä hetkellä edes hymyilemään kameroille. Kun mitalit oli jaettu ja pokaali haettu niin sama toimittaja tulee pyytämään uutta englannin kielistä haastattelua. Menen vastahakoisesti jälleen haastatteluun ja pääni lyö aivan tyhjää. En muista mitä kysymyksiä toimittaja kysyi, enkä muista mitä olin vastannut, mutta sen muistan, että haastattelussa meni kauan ennen kuin sain sanottua edes jotain. Haastattelun jälkeen romahdin totaalisesti. Menin pukuhuoneeseen, missä oli todella pettynyt ilmapiiri ja itkin silmiä päästäni. Valmentajan puheen jälkeen saimme mennä tapaamaan vanhempiamme. Kun näin vanhempani porskahdan uuteen itkuun ja itken pitkään ja hartaasti. Koko viikon lataus purkautui yhdellä iskulla ja kupla puhkesi.

Tunnemyrsky kesti monta päivää kisojen jälkeen, mutta aloin pikkuhiljaa ymmärtämään todellisuudesta jotain. Hopeamitali alkoi päivä päivältä kirkastua ja tänä päivänä tuntuu mahtavalta omistaa MM- hopeamitali. Tunnen itseni etuoikeutetuksi, koska minulla on mahdollisuus kokea nuorten kisat uudelleen uusien ihmisten kanssa. Mielestäni kaiken kaikkiaan sanoin kuvailemattoman hienot ja unohtumattomat kisat. Joukkueesta tuli kahden viikon aikana todella tärkeä. Tulen varmasti aina muistamaan kyseiset kisat ja joukkueen.

Jasmiina Järvinen

PSS

Etelä-Kymenlaakson urheiluakatemia

Kotkan lyseo